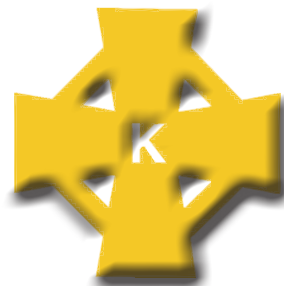

LEKMAN i KYRKAN

Svenska Kyrkans Lekmannaförbund

4
2010

*Ty ett barn blir oss fött,
en son blir oss given
och på hans skuldror
skall herradömet vila*

*och hans namn skall vara
Underbar i råd
Väldig Gud
Evig fader
Fridsfurste*

Ansvarig utgivare**Anders Nordberg**

Nygårdsvägen 32
554 74 Jönköping
cagnordberg@hotmail.com

Redaktör

Britt-Louise Madsen
Rådhusgatan 81
831 45 Östersund
063-12 30 30
madsensis@gmail.com

Redaktionskommitté

Birgitta Ericsson Löfgren
Svanebacksvägen 3
260 40 Viken
042-23 70 70
birgitta.e.lofgren@telia.com

Berndt Petersson

Ryds väg 354 C
584 39 Linköping
013-17 08 88
berndtp.mitskonsult@comhem.se

När det gäller medlemskap

Juhani Ahonen
Rådhusgatan 81
831 45 Östersund
063-12 30 30
070-557 82 41
juhani.ahonen@gmail.com

Förbundets plusgiro

Medlemsavgifter o gåvor
Pg 50 27 87 - 5

Medlemsreg och prenumeration
Allan Forsberg
Kimröksgatan 5
296 35 Åhus
044-240527
lekmanna@globalnet.net

LH Tryck, Box 224
523 25 Ulricehamn

Hemsidan

www.lekmanikyrkan.se

UPPHOVSÄTTSSKYDD

Allt material, texter och bilder, som publiceras i "Lekman i Kyrkan" och på hemsidan www.lekmanikyrkan.se är upphovsrättsskyddat.

Användning får ske endast med Svenska Kyrkans Lekmannaförbunds tillåtelse.

Redaktionen

JULETID OCH JULEFRID

Ja, men inte för alla. Julen är här med sitt underbara ljus och sin värme. Det är inte bara barnen som står där med tindrande ögon utan de flesta har vi förväntningar. Det kanske inte bara har att göra med traditioner. Ett barns födelse är väl alltid förknippat med ljus, mildhet och stor högtid oavsett vilket barn som föds.

Julen som vi firar för vår Konung blir alldeles speciell – en stor, stor högtid. Visst känner vi av givmildheten som drabbar oss både genom det vi får och det vi ger. Det är inte utan anledning som plånboken är tom efter jul. Vi vill så väl.

Ofta visar sig givmildheten bara inom familjen när det vore befogat att se sig om utanför vår trygga värld. Har vi glömt de svåra åren i vårt land då många, ja kanske de flesta hade det tungt och saknade både mat och värme? Numera är det inte lika vanligt att folk har det svårt men man hör ofta talas om både barn och vuxna som far riktigt illa.

För många år sedan när ekonomin var knapp och jag beklagade mig för min pappa sa han: "Tacka Gud för dina motgångar, de kommer att ge dig en förståelse för dem som har det tungt". Det gör jag idag, jag tackar Gud, jag glömmmer aldrig de åren och så här i efterhand vill jag inte vara utan dem.

Jag önskar alla en God jul – alla! Jag skulle önska att vår generositet och empati sträckte sig längre och att vi kunde dela med av vårt överflöd till det som inte har det så bra. Något som alla kan dela med sig av är ett vänligt ord eller en vänlig gest. Visa omsorg och bry sig om hur våra medmänniskor har det.

Jag ser fram emot ett nytt 2011 och hoppas att flödet av intressanta artiklar skall strömma in. Jag ser fram emot att få möta så många som möjligt av er och att vi får dela den gemenskap som vi har i Lekmannaförbundet. Vi har en viktig uppgift att fylla. Vi måste göra vår kyrka stark inför framtiden och arbetar vi tillsammans så kommer vi att lyckas. Vi har det bästa stöd någon kan få. Vi har en trofast Gud ibland oss. Så vill jag av hjärtat önska alla medlemmar och läsare en. . .

GOD JUL
GOTT NYTT ÅR

önskar
Britt Louise Madsen
Redaktör

Att växa i tro

Anders Nordberg
förbundsordförande

Svenska kyrkans lekmanaförbund arbetar på alla nivåer fram till och med förbundets rikskonvent 2012 i Västerås stift nu särskilt med bön och förhoppning om att vi alla ska få växa till i tro. Att växa i tro. Under sina samtal kring ämnet "Mänsklig gudstjänst" påminner Martin Modéus, stiftsadjunkt i Stockholms stift, oss om det dubbla kärleksbudet - Du ska älska Herren din Gud med hela ditt hjärta, med hela din själ, och med hela ditt förstånd. Du ska älska din nästa som dig själv - som den klart viktigaste relationsgrunden och förutsättningen för en levande kyrka, för en mänsklig gudstjänst. Han lägger här till viktiga värdegrunder som följer av relationsgrunden eller som möjligen delvis kan stå oberoende och på egna ben, upplevelsen av gemenskap, delaktighet och glädje. Former för samvaro och gudstjänstliv blir i detta perspektiv inte lika väsentliga men får tas emot med ödmjukhet, lyhördhet, respekt och intresse.

Att växa i tro är att ständigt upprätthålla och förnya relationsgrunderna du själv och Gud, Gud och du själv - du själv och din medmänniska, din medmänniska och du själv samt du själv och du själv. Att växa i tro är att ständigt få leva i och med den oändliga och obrutna kärlek som

bara Gud kan förmedla. Att växa i tro är att förverkliga relationsbilden så att den ger frukt, rik frukt vilket föder inte minst upplevelsen av gemenskap, delaktighet och glädje.

Dagboken med kyrkoalmanackan informerar oss om att symbolen för tillväxt i tro är ett träd. Trädets rötter är sällan synliga. De hämtar näring till trädets kraft. Ett träd utan rötter bär sällan någon frukt. Jesus talar till oss i liknelser. Han säger att Guds rike finns inom oss (Luk 17:21) och han säger att Guds rike är som ett senapskorn som en man sår i sin åker. Det är det minsta av alla frön, men när det har växt upp är det större än alla örter och blir till ett träd, så att himmelens fåglar kommer och bygger bo bland grenarna (Matt 13:32). Till ytterligare utveckling av ämnet att få växa i tro understryker Jesus vikten av att förverkliga relationsgrunden - du själv och din medmänniska, din medmänniska och du själv - i det dubbla kärleksbudet genom att efter att ha berört den första relationsgrunden - du själv och Gud, Gud och du själv (*Om ni håller mina bud blir ni kvar i min kärlek, så som jag har hållit min faders bud och är kvar i hans kärlek*) uttala "Mitt bud är detta: att ni ska älska varandra såsom jag har älskat er.

Ingen har större kärlek än den som ger sitt liv för sina vänner. Ni är mina vänner om ni gör vad jag befäller er. Jag kallar er inte längre för tjänare, ty en tjänare vet inte vad hans herre gör. Jag kallar er vänner, därför jag har låtit er veta allt vad jag har hört av min fader. Ni har inte utvalt mig, utan jag har utvalt er och bestämt er till att gå ut i världen och bära frukt, frukt som består, och då ska Fadern ge er vad ni än ber honom om i mitt namn. Detta befäller jag er: att ni ska älska varandra." (Joh 15:10-17).

Vår kyrka är inte någon åsiktsgemenskap men en gudstjänstgemenskap. Meningskiljaktigheterna till trots måste vi söka älska varandra. Vi måste söka älska varandra för Jesu skull, för hans kärleks skull! Om vi älskar varandra och om vi i övrigt håller hans bud så blir vi kvar Guds kärlek. Att förbli i Guds kärlek är detsamma som tillväxt, detsamma som att växa i tro!

Låt oss bibehålla relationsgrunderna, att älska Herren Gud, att älska varandra och att älska oss själva så att vi växer till i tro med det hopp och den kärlek som är trons tillbehör.

Göteborg är en stad med olika kulturer och trostraditioner till följd av arbetskraftsinvandring och flyktingströmmar. Det som är främmande för oss kan väcka misstänksamhet och rädsla. Och rädslan kan i sin tur ge ondskan näring. Därför behöver vi mötas och lära känna varandra. Då kan mångfalden förvandlas från att ha tett sig som ett hot till att bli en rikedom. Dessutom förhåller det sig så, att jag i mötet med den andre inte bara lär känna honom eller henne. Jag lär även känna mig själv lite bättre.

En sådan mötesplats här i Göteborg är Interreligiösa rådet. Det består av ledare för olika trostraditioner. Där är den judiska rabbinen, några imamer för olika muslimska grupper, en representant för sikherna, företrädare för flera kristna kyrkor och många flera. I rådet, där jag som biskop är ordförande, har vi bestämt oss för att kortfattat beskriva oss själva och vår egen tro för varandra. Det är nyttigt, eftersom vi tvingas att reflektera över vad som är huvudsak och vad som är bisak, vad som är stort och vad som är smått, i vår egen trostradition. Som kristen skall du dessutom göra detta ihop med andra kristna, som står i den ortodoxa eller den katolska traditionen, den svenskkyrkliga eller den frikyrkliga. Syftet är inte bara att vi skall lära känna varandra bättre och därigenom upptäcka beröringspunkter, där vi kan samtala och samverka. Självpresentationen ska också ge alla andra, i till exempel vården och skolan, rättvisande bilder av olika trostraditioner, så att okunskap, fördomsfullhet och rädsla motverkas.

Vi kallas kristna...

Biskop Carl Axel Aurelius
Göteborgs stift

Arbetet är inte färdigt ännu. Men jag ska ge er en bild av hur det skulle kunna se ut, om vi som företrädare för olika kristna traditioner lyckas skriva ihop oss. Vi skulle kunna arbeta med följande rubriker, som jag ger en kort förklaring:

1. *På första veckodagen:* om den söndagliga högmässan, där Herren Jesus Kristus möter oss i ord och sakrament, och om församlingen som gudstjänstförande gemenskap.

2. *Den heliga Skrift:* om Gamla och Nya testamentets skrifter och om ”detta som har hänt med Jesus från Nasaret” (Luk 24:19) som bibelns mittpunkt.

3. *Bekännelsen:* om tron på Gud som Fader, Son och Ande, såsom den uttrycks i den apostoliska och den nicenska trosbekännelsen.

4. *De heliga handlingarna:* om dopet och nattvarden (samt om botten, konfirmationen, vigningen, äktenskapet och de sjukas smörjelse).

5. *Det heliga året och de stora högtiderna:* om påsken, pingsten, julen och fastetiderna (helgon- och martyrdagar).

6. *Bönen:* om Herrens bön (och kyrkans förbön, tideböner, bordsbön och fri bön).

7. *Bilden:* om ikonerna och om symbolerna i kyrka och gudstjänst.

8. *Det kristna livet:* om vårt ansvar för skapelsen och för varandra, om den gyllene regeln, det dubbla kärleksbudet och om tio Guds bud.

9. *Enhet och mångfald:* om de olika kristna kyrkorna med särskild hänsyn till den svenska kontexten och om det ekumeniska arbetet.

Kanske saknar du någon rubrik och kanske skulle du vilja ha rubrikerna i en annan ordning? Nu behöver det ju inte vara så, att den kristna tron bara kan beskrivas på ett enda sätt. Men någon beskrivning är vi nog skyldiga både oss själva och andra.

Så tala Guds Ande mitt modersmål
Och säg att du älskar mig än
Och hör jag ej himmelska rösten
Så tala, tala igen.

Ty denna vår värld kan ej mätta
En själ som av himmelen är
Så säg till mitt klentrogna hjärta
Att du än, att du än har mig kär

JAN RASK
FD RIKSKASSÖR
SVENSKA KYRKANS LEKMANNAFÖRBUND

Höstkonvent i Hortlax Luleå stift

Man är mans gamman (människan är människans fröjd) heter det i Havamal. Så tycker vi som bygger och bor i Norrland. Vi behöver kristen gemenskap. Därför far vi gärna långa vägar till konvent höst och vår.

Hortlax i Norrbotten var målet för vår färd denna lördag den 16 oktober. Medan höstlandskapet flöt förbi under vinterdäckens surrande tänkte jag på alla exotiska ortsnamn vi möter under färden. Några är lätt att förstå – andra mer obegripliga, även för en norrlänning. Kräkånger, Kuivakangas, Korpikå, Kalix – och nu Hortlax församling strax söder om Piteå. För intresserade av ortsnamn vill jag nämna att Hortlax betyder Hundviken och erinrar om den urgamla östliga invandringen till Norrbotten.

Sonja Bäckström

Redan vid entrén till Malmgården, församlingens ståtliga församlingshem, möter Sonja Bäckström oss med stora famnen. Med henne står Mary, Ingrid, Vivianne och Susanne. Allt andas trivsel och vid kaffeborden gläds vi att ännu en gång få återse varandra. Efter morgonbön med en personligt hållen meditation av Rolf Strandman följde föredrag av kyrkoherde Heinrich Fröb. Ämnet var "Mod att vara kristen". Han lyfter fram gestalter ur kyrkohistorien som Herrens moder Jungfru Maria,

den store reformatorn Martin Luthetr och martyren Dietrich Bonhoeffer. Den sistnämnde fick med livet plikta för sin vägran att underkasta sig den nazistiska våldsregimen. Den unge kyrkoherden talar om "det lilla modet" och "det stora modet" och förvånade förmodligen de flesta av oss genom att vända på bilden av Luther. Han var inte så modig som vi fick lära oss i skolan, tvärtom. Under föredraget får församlingen sjunga Sv ps 237 Vår Gud är oss en väldig borg och Sv ps 509 Av goda makter underbart bevarad. Under sångstunden efter lunch utnyttjar kantorn fyndigt församlingens brist på bekantskap med den svåra melodin för att öva just 509. Initiativet faller i god jord och uppskattades. Öva psalmer gör vi tydligen allt för sällan.

Andra inslag i programmet var stunden i den snart hundraåriga kyrkan med information om den kommande renoveringen. Stiftskonventets ordförande Gunnar Strömbäck rapporterade från Rikskonventet i Jönköping. Målsättningen med våra konvent är inspiration och gemenskap – i Jesu namn. Målet nåddes fullt ut – än en gång.

Rolf V. Strandman VDM.
V förbundssekr.

Fotnot: Uppgiften om ortnamet Hortlax är hämtad ur Curt Carlsson: Piteå församling – en resa genom 1000 år, 1990.

Kyrkoherde Heinrich Fröb

RAGUNDA FÖRSAMLING

En efterlängtat inbjudan till höstkonvent

Fr v förbundskassör Juhani Ahonen och Hugo Bolin, Sundsvall

Lekmannaförbundet i Härnösands stift samlade ett 40-tal gäster i Ragunda sockenstuga. Det är en fröjd att färdas utefter Indalsälvens lopp. Den vidunderliga utsikten utefter väg 87 är en ren trafikfara. Det är svårt att slita blicken från omgivningen även om man är chaufför.

Den 12 september besökte vi församlingen för vårt höstkonvent och som vanligt är det en händelse man ser fram emot när höstmörkret smyger sig på. När väl snön har lagt sig här i Norrland då är den mörka tiden över. Atmosfären i sockenstugan var långt ifrån tung och mörk. Varje höst ser man fram emot att få träffas och att få träffa vänner är alltid positivt. Mat och dryck var smakligt och är en viktig del i sammankomsten.

Före lunch var det mäsia i den vackra kyrkan som sträcker sig som ett vitt skepp i den mörkgröna parken. Ragunda kyrka, ritad av Johan Fredrik Åbom uppfördes 1846-47 och invigdes 1853. Altartavlan, ”Kristus kommer till sin församling” är en trärelief från 1940, skuren i elfenbensträ av Olof Ahlberg. Predikstol som snidats av Salomon Jonsson Hägglöf. Dopfunten är av kalksten ifrån Brunflo och är komponerad av Evy Andréasson Palm och tillverkad 1957. Läktarorgel från 1940 med originalfasad från 1864. Kyrkan har renoverats flera gånger bl a 1937-40 samt 1980-82.

I höst har kyrkan genomgått ytterligare en restaurering och har nu fått den ursprungliga milda rosa färgen och ser nu ut som ett litet palats.

Församlingens kyrkoherde, Håkan Lindström, talade om sin resa genom livet, från bondpojke till präst. Han är uppvuxen utanför Uppsala där han vistades mycket hos sin morbror och moster som hade lantbruk. Han drog många paralleller mellan de två rollerna, bonden och prästen. Naturen och människan som är skapad av Gud. Plikten att vårda naturen som ger liv och människan som är en del av den. Vikten av att vårda själen och att ha en närhet till skaparen som också ger liv.

Det är sådant som är upplyftande att lyssna till. ”Söndagskolläraren” som enkelt förklarar och lägger fram självklarheter som inte alltid är så tydliga. Håkan Lindström gav inspiration på ett vardagsnära sätt. Det är vardagen vi lever i de flesta av våra dagar och det var vilsamt och insikten om Guds närvaro i allt blev kristallklar. Guds ord serverat på ett enkelt sätt. Jag önskar mig mer av detta. Det var ett gott val av talare och jag lyssnar mer än gärna på flera föredrag.

Vi hoppas på att en församlingskår skulle kunna bildas i området. Bland människor i Ragunda märker men en stolthet och en glädje över en stark verksamhet i sin församling. Det är alltid festligt att få komma hit.

Text Fritz Pettersson
Stiftskonventets ordförande

Kyrkoherde Håkan Lindström och vår ordförande i stiftskonventet Fritz Pettersson

Idéforum

2 - 4 oktober

SÖDERLEDSKYRKAN

Förväntasfulla deltagare i Farsta

Ideellt forum i Svenska kyrkan ordnar varje år idédagar med föredrag, seminarier och gudstjänster. Dagarna vänder sig till alla grupper i kyrkan frivilliga, förtroendevalda och anställda. Det brukar vara ungefär lika många från de tre kategorierna. Vi får i en öppen miljö lyssna till föredragen och framför allt i seminarier, vid måltider och däremellan möjlighet att testa våra egna idéer om livet i kyrkan och lyssna till andras. Liksom i fjol hålls årets Idédagar i

Farsta församling i södra Stockholm. Mikael Mogren håller inledningsföredraget "Att våga släppa taget" där han delger oss sina erfarenheter av att arbeta med frivilliga. Huvudföredraget hålls av Anna-Karin Hammar "Uppenbara för oss ditt dops hemlighet: ett enda vatten och en enda mänsklighet.

Söderledskyrkan i Farsta

Det blir en teologisk tolkning av uppdraget att vara en kyrka i vår tid.

Det finns elva seminarier att anmäla sig i förväg. Därutöver finns under rubriken Öppen agenda möjlighet att själva ta initiativ till seminarium i ett ämne som ligger dig varmt om hjärtat. Det fullständiga programmet med presentation av de fasta seminarierna kan du läsa på www.ideelltforum.se/idedagar.

Kjell Aggefors,
Lekmannaförbundets representant i
Ideellt forums styrgrupp

1:e vice ordförande i förbundet Kjell Aggefors

Är julen änglarnas tid?

Fr v Annica Sjöstrand, Christina Petersson, David Muhl och vid flygeln Edward Eklöf

Organisten Annica Sjöstrand

Ja, i så fall var det jul redan i augusti i Jönköping. Änglar ser vi inte så ofta, åtminstone inte i den skepnad som vi ser i bibliska situationer med vit klädnad, vita vingar och ett skimmer runt ett mildt ansikte. Dock finns de där, överallt i vår vardag men som sagt vi tror inte att vi kan se dem.

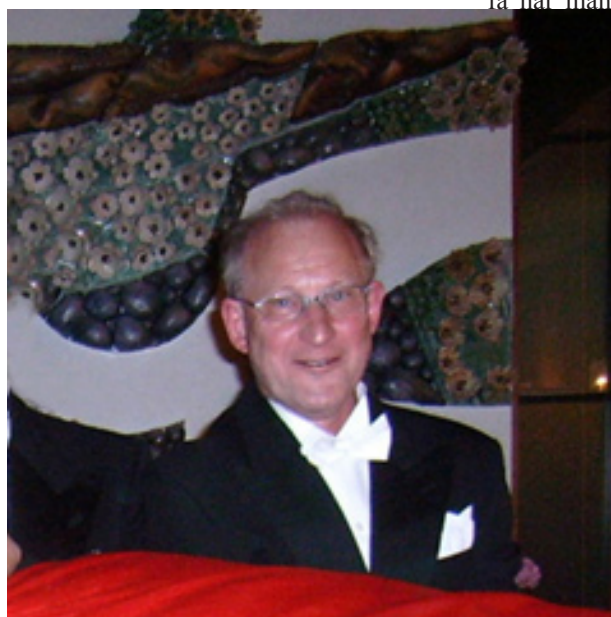
Utan änglar skulle nog inte vardagen fungera, åtminstone skulle inte vardagen vara så lättsam som den trots allt är. Jag skulle vilja lyfta fram några änglar utan vilka inte vårt rikskonvent hade blivit det det blev.

Vad hade det varit utan musiken? Vad hade det varit om inte allt det praktiska hade gått som ett urverk.

Kristina Petersson, rikskonventets musikaliska "Primus Motor", den samlande faktorn som får det hela att ta form. Utan henne ingen musik. Tillsammans med sina kollegor Annica Sjöstrand, församlingens kantor som med sitt instrument och sin skicklighet fick hela kyrkan att lyfta från marken som ett rymdskepp. Utgångspsalmen, Ps. 298, "Gud ditt folk är vandringsfolket" gav oss vingar allihop. Så mäktigt! När vi talades vis berättade jag om en önskan om ett tydligt ritardando vid de två sista raderna. Precis som ett barn på julafton så blev den önskan med råge uppfylld.

Edward Eklöf och David Muhl, utterligare två av kollegor som tillsammans med damerna bildade en skönsjungande kvartett, som förgyllde invigningen.

Församlingens vaktmästare Robert Forsberg var det smörjmedel som fick maskineriet att rulla på med en osviklig, bibehållen fart. Det fanns inte "nej" i hans mun. Det enda han behövde för att uppfylla våra önskemål var tid att förflytta sig och tillbaka för att förse oss med vad som behövdes. Det finns ju många som hjälper till men det är alldeles extra när någon gör det med outtröttlig vänlighet. Det är precis vad som behövs under en stressig period. Det bästa svar man kan få när man ber om hjälp är: "Säg vad jag kan göra". Ingen som frågar efter de populäraste uppgifterna där man får synas i de mest uppskattade situationerna. "Kulissarbetare" är nog den grupp av medhjälpare som jag uppskattar mest. De gör aldrig något för egen vinnings skull. Robert Forsberg är en sådan person – generös.

Robert Forsberg, församlingens vaktmästare

Foto Anders Nordberg
Text Britt Louise Madsen

FIN FEST FÖR FÖRSAMLINGSKÅREN

Lunds stifts största församlingskår har fyllt 50 år

På söndagen den 12 september firade Hässleholms församlingskår Kyrkfolket, grundad 1960 som Hässleholms kyrko-brödrakår, sitt 50-årsjubileum. Dagen inleddes med högmässa i kyrkan, denna femtonde söndag efter Trefaldighet. Den leddes av kontraktsprost Bo Johansson, som också predikade, och den förgylldes av Kyrkans vokalsemblem och dess väl-ljudande röster. Vid nattvardsutdelning- en assisterade jämte diakon Karin Pauls- son kårens ordförande Inga Pehrsson och Lekmannaförbundets riksordförande Anders Nordberg.

Gudstjänsten var välbesökt, med över 100 deltagare, och de flesta av dessa följde sedan med in till församlingshu- set, där högtidligheterna fortsatte. Vid vackert dukade bord vankades det en festlig måltid i form av kokt lax med romsås, gröna ärtor, sallad och potatis, vilket samtidigt var församlingens födel- sedagsgåva till kåren. Gästerna lät sig väl smaka, och stämningen blev snabbt glad och uppsluppen. Efter maten bjöd Connie Roslund på trombonmusik, ack- ompanjerad på piano av hustru Birgitta, församlingens musikdirektör.

Hässleholms kyrka

Därnäst föredrog kårens sekreterare Bo-A. Wendt en kort jubileumsskrönika över de gångna 50 åren. Han uppmanade också de närvarande att ta med sig hem varsitt exemplar av den lilla bildsatta jubileumsskrift man tagit fram, med underrubriken "Några glimtar från ett halvt århundrade av lekmannaverksam- het i Hässleholms församling". Bland de närvarande fanns också kårens före ord- förande Lennart Kristensson, vars ord- förandeskap tillsammans med den nu- varandes täcker hälften av kårens 50 år. Han tillträdde 1985 (efter att då ha varit kassör ända sedan 1972) och efterträddes av Inga Pehrsson 1991.

Efter krönikan följde högtidstal av för- bundsordföranden Anders Nordberg, Jönköping, som tog sin utgångspunkt i det dubbla kärleksbudet, att du skall älska Herren din

Connie Roslund underhöll på sin trombon

Kyrkans vokalensemble

T v Inga Pehrsson, stiftsordförande och kyrkoherde Bo Johansson

Gud av hela ditt hjärta och förstånd och din nästa såsom dig själv. Därefter framfördes hyllningar och hälsningar från konventsrådet på stiftsnivå genom vice ordföranden Evert Magnusson (stiftsordförande är kårens egen ordförande!) och så en rad systerkårer företrädde bland jubileumsgästerna. Dessutom framförde kyrkorådets ordförande Eva Andersson och kyrkoherden Bo Johansson hyllningar till den livaktiga och livskraftiga kåren, innan det så var dags för kaffe och prinsessbakelse. Som avslutning bjöds de närvarande på örongodis i form av sång och musik av kyrkomusiker Joachim Nilsson, stadens egen son. Det gavs också tillfälle för alla att stämma in ett par psalmer, innan det var dags för ordföranden avrunda dagen med blomster-tack till de musicerande gästerna och till husmor Christel Hofvander och Caarina Persson. Med kyrkorådsordförandens ord har nu kåren att se fram emot sina nästa 50 år ...

Text Bo-A Wendt
Foto Anders Nordberg

Höstmöte-Sammanslagning-Namnbyte

Frv Marit Lagerberg, ledamot, Lars Söderqvist, kassör, Gerd Holmström, ordf, Folke Johansson v. ordf

Torsdagen den 23 september hade Köpingsbygdens församlingskår sin första hösträff i Klockargården Munktorp.

Nytt är att Munktorps- och Köpings församlingskårer nu gått samman och bildat Köpingsbygdens församlingskår.

Inbjudna gäster var närpolischef Sören Karlsson och brottsförebyggare Eivor Fredriksson.

Sören Karlsson och Eivor Fredriksson ingav oss ett mycket stort förtroende och de beskrev och redogjorde ingående och utförligt om närpolisens organisation och polisens arbete i största allmänhet.

Deras främsta mål är:

Öka tryggheten Minska brottsligheten

De berättade bl a om B.O.J., brottsofferjouren och dess samverkan med kvinnojourer över hela landet. Vidare upplyste de om "Posomgrupper" om innebär samverkan med representanter från många olika organisationer, bl a kyrkan, skolan och vården. Dessa grupper kan tillsammans verka för att hjälpa vid svåra kriser i samband med olyckor och katastrofer.

De talade varmt om grannsamverkans betydelse för att förhindra inbrott. Det sociala samarbetet är effektivt, viktigt och starkt. Allmänhetens intresse och ansvar är ovärderligt för att polisen skall kunna prestera optimalt.

Sören Karlsson och Eivor Fredriksson lägger stor vikt vid en god etik och betonar de tio budorden som rättesnöre, oavsett religionstillhörighet. De hade många goda råd och vi fick broschyrer med nyttiga tips.

De vanligaste brott som äldre råkar ut för är stöldbrott i hemmet.

Brotten sker ofta dagtid och av både män och kvinnor. De som är ute i oärliga avsikter är förslagna och har många knep för att genomföra brotten.

Ett viktigt tips i hemmet är att aldrig släppa in främlingar. Sammanfattningsvis är grannsamverkan effektivt och bekräftar det kända talesättet: Vi behöver varandra. Vi var ett tjugofemtal som fick ta del av dettagivande och välinformerande föredrag. Det gav insikter och följdfrågor som Eivor och Sören besvarade och utvecklade vidare. De avtackades med choklad av ordförande Gerd Holmström och vi applåderade tacksamt.

Efter goda smörgåsar och kaffe eller te avslutades kvällen som vanligt med bön och psalmsång.

Bilder

Överst: Marit Lagerberg hade fyllt jämna år. Kan det ha varit 50?

Mellan: Närpolischef Sören Karlsson och brottsförebyggare Eivor Fredriksson

Nederst: Glad och förväntansfull stämning inför kvällens sammankomst

Text o Bild
Birgitta Slang

VÄLKOMNA till följande STIFTSSAMLINGAR våren 2011

- Uppsala stift:* **Stiftskonvent** 2-3 april på Undersviks stiftgård
För program ring 0171-44 21 72
- Linköpings stift:* **Stiftskonvent** den 24 april i Vimmerby
Berit Lundh och John Ronnås medverkar
- Skara stift:* **Preliminärt datum** - Vårkonvent 7 eller 14 maj i Ödenäs
Program ej fastställt. För info ring ordf. Anders Åström 0322-530 32
- Strängnäs stift:* **Ej fastställt**
- Västerås stift:* **Ej fastställt**
- Växjö stift:* **Stiftskonvent** den 7 maj i Tallnäs stiftsgård
För progr info ring Ingvar Johansson 0476-10687
- Lunds stift:* **Stiftskonvent** den 7 maj i Ystad
Talare Teol. dr Lars Rubin
- Göteborgs stift:* **Stiftskonvent** den 16 april.
Nylöse-Utbykåren står för värdskapet. i Utby kyrka
Gästtalare är Hans-Olof Hansson, Sävedalen
- Karlstads stift:* **Vårkonvent** 7 maj i Östra Fågelvik
För programinformation ring 0550-312 53
- Härnösands stift:* **Vårkonvent** I Sollefteå den 10 april
Program ej fastställt. Info Fritz Pettersson 0661-370097
- Luleå stift:* **Vårkonvent** - prel datum 7 maj i Skellefteå
För info kontakta Gunnar Strömbäck 0920-104 92
- Stockholms stift:* **Vårkonvent ej fastställt datum**
För programinformation rin Göran Pettersson 08-571 515 87

Med reservation för sena ändringar

TILL FORNA TIDER ÅTERGÅR MIN TANKE ÄN SÅ GÄRNA

Ibland när man flyttar dyker det upp saker, som man glömt att man hade i sin ägo. När Vera och jag flyttade till vårt nya boende kom det fram en stor bild. Den hörde till den första fotoutställningen, som jag gjorde till "Kyrkobröderna" att lånas av kårerna för information. Resten finns på Riksarkivet och ska skickas dit. Bilden tog jag när vi var med på vår första studievecka i augusti 1963. Sådana arrangerades fr.o.m 1948 – 1984 på Lekmannaskolan. Den sista hölls på Stiftsgården i Båstad. 1985.

Under den tid som Algot Tergel var vår förbundsordförande och tillika direktor på Lekmannaskolan inbjöd han och hans fru Hanna under varje vecka alla kursdeltagarna en kväll till sin bostad.

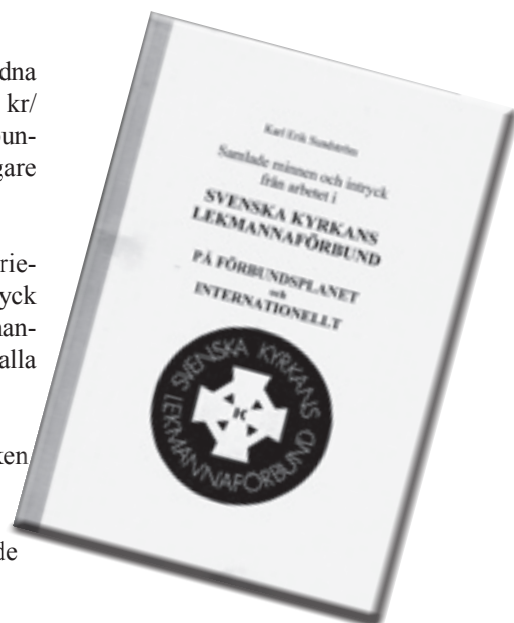
Det är det motivet jag har fångat på den här bilden.

På den tiden kunde man ha råd att ordna sådana kurser. Då betalade man 80 kr/deltagare till Lekmannaskolan. Förbundet betalade resan och vi var 80 deltagare på vår kurs.

Mer om detta har jag skrivit i historieskriften "Samlade minnen och intryck från arbetet i Svenska kyrkans lekmanaförbund". När den kom ut fick alla dåvarande medlemmar ett ex.

Numera finns den i Förbundsbutikens och kostar bara frakten 24 kronor.

Bilden fanns med på årets välordnade Rikskonvent i Jönköping.

Karl Erik Sundström.

Tankeväckande om kristendomens rötter vid vårkonvent i Skellefteå

Svenska kyrkans lekmannaförbund i Luleå stift höll den 24 april vårkonvent med årsmöte i Skellefteå S:t Olovs församling. 60 män och kvinnor deltog från Överkalix i Norrbotten till Nordmaling i Västerbotten. En sörlänning kan knappast förstå vilka avstånd detta innebär. Vill en deltagare hinna fram till kaffebordet klockan halv tio får han stiga upp klockan fyra vilket kan kosta på en smula om snön yr kring knuten och termometern visar minusgader.

Nåja, i månadskiftet april –maj är det vårvinter och ljuset har kommit åter här i norr. En underbar men alltför kort tid. I Församlingshemmet i S:t Olov hälsade Kyrkoherde Carina Wikman i spetsen för Skelleftekåren välkommen och inbjöd till kaffeborden.

En angenäm överraskning blev domprost emeritus Lennart Edqvist som ersatte biskop Hans Stiglund som fått förhinder. Edqvist (församlingens förre kyrkoherde) höll en tankeväckande föreläsning om judendomens och kristendomens rötter i den första påsken och påskmältiden.

Vad påsken är och betyder är en hjärtpunkt i vårt kristna trosarv. Ett dystert faktum är dock att vi har en växande skara som mist kontakten med tro och tradition, underströk Edqvist. ”Vi som hör till den äldre generationen behöver ställa frågan till oss själva: Har vi tagit emot och gjort till vårt eget det trosarv som våra förfäder har vårdat? Skall vi kunna bevara det och föra det vidare till de unga, måste vi leva i det och utifrån den erfarenheten berätta om dess innehåll och betydelse”, avslutade domprosten Edqvist sitt engagerade föredrag.

Efter lunch på hotell Scandic följde årsmötesförhandlingar. De leddes av förre rektorn Gunnar Toreman. Den stora och negativa nyheten var att ordföranden Maria Maudsdotter anmält sin avgång på grund av stor arbetsbelastning. Gunnar Strömbäck i Luleå ersätter tillsvidare under det nya arbetsåret. Avstånden i stiftet komplicerar verksamheten.

Andra medlemmar av styrelsen är Sonja Bäckström i Hortlax utanför Piteå, Allan Lundström och Rolf Strandman i Skellefteå, Kurt-Ove Sundström i Kalix och

Maria Maudsdotter i Överkalix, Margareta Johagen, Nordmaling. I valberedningen ingår John Hademalm, Korpikå, Kalix och Hillevi Norén, Nordmaling.

Andakt i kyrkan hölls till sist av domprosten Edqvist.

Rolf V Strandman
VDM.

GAMMAL ÄR ÄLDST

Hässleholms kyrka

På sin upptaktskväll för höstterminen gästades Hässleholms församlingsskär Kyrkofolket av före biskopen Martin Lönnebo, som talade över ämnet "Hjärtats nycklar" inför en fullsatt församlingssal i Hässleholm. Och fastän det i somligt kunde märkas att Lönnebo nu hunnit fylla 80 år, han satt ned under sitt föredrag och talade kanhända litet långsammare och eftertänksammare än fördom, så visade han ändå eftertryckligt att gammal är äldst.

Den månghövdade åhörarskaran lyssnade andäktigt och med en uppmärksamhet som var högst påtaglig i salen -- där man för övrigt kunde känna igen medlemmar ur flera olika kristna samfund i staden.

Föredraget bar samma titel som Lönnebos senaste bok, där han med bilden av tolv hjärtats nycklar går igenom egenskaper och förhållanden som är nödvändiga i ett fullödigt människoliv. Bokens yttre ram är hans, som han sade, virtuella 80-årskalas, hållet i en bagarstuga i hans västerbottniska hembygd och med gäster från när och fjärran, från både de levandes och de dödas krets. Här utspelar sig så ett djuplodande samtal om dessa hjärtats nycklar, och i sitt föredrag hos församlingsskären uppehöll han sig vid de tre första: Leendets - livsmodets - nyckel, tårarnas - sorgens - nyckel och handens -- solidaritetens -- nyckel, och så de två sista, med latinska namn och uttrycklig koppling till vår inre liv i relation till Gud: unio mystica och mors mystica, den mystiska enhetens och den mystiska dödens nycklar.

Biskop Lönnebo avtackades efter föredraget av kårens ordförande Inga Pehrson och av varma applåder. Ordföranden informerade sedan om terminens kommande program och bjöd då särskilt in till det instundande 50-årsjubileet med måltid i samband med högmässan 12 september. (Se sid 10-11)

Kyrkoherden och kontraktsprosten Bo Johansson informerade också om den biskopsvisitation i kontraktet av lundabiskopen Antje Jackelén som ägde rum i oktober. Därefter var det kaffesamkväm på övre våningen, då det gavs tillfälle att ställa frågor till Martin Lönnebo, frågor han svarade på på sitt stillsamt ödmjuka sätt. Kvällen slöts med en kort andakt.

Text Bo-A Wendt

Interiör Hässleholms kyrka

Forts fr sid 23

KG Hammar inspirerar

Livets fundament är Gud och allt med Honom, skänkt av nåd. Ett odöpt barn ansågs förr som osaligt men Jesus älskade alla barnen och då kan vi inte döma dem osaliga. Döpet är en salighetshandling. Hur vi tänker påverkar ss. Alla människor har samma värde. Guds kärlek gäller alla. Döpet är en närvaro som inte döden rår på. Gud förlåter alla. Han straffar inte. Vårt makttänkande i världen är fel. Livets mening är ett uppdrag och livet är en respons av döpet. Egentligen är hur vi tänker om Gud. Får vi tänka hur vi vill om Gud? Det har vi ju redan gjort i tanken. Hur skall vi uppleva detta att Jesus visar hur Gud är? Vad leder det till? Genom döpet blir vi alla en gemenskap i kyrkan och då har vi också en viktig uppgift att förkunna Guds ord till våra medvandrare. Vad hör vi i tilltalet när vi möter en människa? Det gäller att vara lyhörd vid dessa möten. Man skall visa intresse och engagemang och inte verka besvärad och ointresserad. Vi måste vara närvarande i mötet med människor och vara goda mot människor i vår omgivning för att göra gott!

Mötet med människor är en kallelse och en missionshandling. Ett samtal med en medmänniska kan bryta isoleringen, då många känner sig ensamma och övergivna.

Det är inte lätt med ”döpet som tilltal” poängterar Hammar. Så har vi aldrig gjort och tänkt tidigare, säger vi ofta, men förhållanden ändras och vi måste följa med. Alla kristna borde vara medvetna om Bibelns uppmaning: ”att visa kärlek och att älska sin nästa”. Det är döpets andemening.

Dagens arbetsmarknad kan i vissa fall betecknas som slaveri, speciellt när vi utnyttjar invandrare fel. Jesus fördömde, enligt Bibeln, inte slaveriet men påpekade att slaverna skulle betraktas som en medlem i familjen.

Kvinnans roll, enligt Bibeln, är också fel. Det har vi insett nu och ändrat på. Även Jesus insåg detta. Han talade med kvinnan vid brunnen och drack vatten ur hennes vattenkrus. Det ansåg inte de rättrogna vara rätt. Samma gällde när barnen kom till Jesus och apostlarna visade bort dem då de störde. Vi vet alla hur Jesus tillrättavisade dem!

Alla icke judar ansågs, enligt Bibeln, som hedningar men Jesus besökte dem, vilket folket, framförallt de skriftlärde inte tolererade. Nu gäller nya lagar som är anpassade till dagens samhälle. Guds kärlek är densamma för alla. Alla är vi lika värdefulla. Se på varandra med Guds ögon!

Ärkebiskop em K.G. Hammar avtackades för ett givande föredrag av stiftsordförande Inga Pehrsson.

Den delikata lunchen intogs på hotell Öresund och därefter samlades vi till en diskussions- och samtalsstund innan vi avslutade med sändningsmässan i Sofia Albertina kyrka. Kyrkoherde Bengt Karlgren ledde mässan och Ruth Bergkvist assisterade vid nattvarden. Kantor Håkan Falk var organist.

Så skildes vi åt alla efter en intressant och innehållsrik dag med förhoppningar om att det presenterade programmet skall ge oss bättre möjlighet att möta och förstå dagens invandrare.

Landskrona 5 november 2010-11-17
Ruth Bergkvist

UPPDRAGDET

*Fick jag en kallelsedag –
Gav jag ett ”ja” på Din fråga?
Varför känns glädjen så svag,
tynande kärlekens låga?*

*Djupt ner i misströstans dy,
Känner blott smärta.
Har du en uppgift ännu,
Frågar mitt hjärta?*

*Ack nej, min Herre Du vet,
Jag drog mig undan.
Giv mig på nytt villighet –
Så min ästundan.*

*En gång jag kallelsen fick,
Liksom från ovan –
En gång med glädje jag gick,
Tacksam för gåvan.*

*Har jag förvaltat mitt pund,
Blev det förmerat?
Gav jag i givandets stund
Oreserverat.*

Margareta Johagen
Nordmaling

FAMILJENYTT

TILL MINNE

STIG TENGBERG

Min bästa vän i Järvsö, Stig Tengberg, avled på sjukhus i Göteborg den 3 maj, drygt 77 år gammal. Saknaden är stor och sorgen likaså. Ju mer jag lärde känna honom desto mer uppskattade jag honom. Han saknas i min tillvaro som rådgivare och diskussionspartner. Klok som få och med stor humor. Vänfast och trofast utan att framhålla sig själv. Vågade stå för sin uppfattning om än framförd med diplomatisk finesse. Jag lärde mig mycket av honom. När han berättade om de återkommande kamratträffarna med kamrater från Hvitfeldska gymnasiet blev jag smått avundsjuk. Man träffades för lunch den sista fredagen i månaden och företog årligen en resa. Stig avled på neurologiska kliniken Sahlgrenska sjukhuset i Göteborg efter drygt 4 månader med oklar diagnos som trotsade alla försök att finna orsak. Språkets mästare kunde inte kommunicera med sin omgivning och den tidigare så fysiskt aktiva Stig tynade sakta bort. Hustru Barbro satt dagligen vid hans sida med fåfängt hopp till bättring. Jag hoppades även men begrep ingenting och mina förebrående samtal med Gud hade ingen effekt.

Stig föddes 1932 i Göteborg. En stad som kom att präglade hans kynne och som han blev trogen under många år. Efter

akademiska examina arbete som studierektor, rektor och biträdande skoldirektör. När den centrala skolförvaltningen upphörde startade Stig tillsammans med hustru Barbro det egna företaget "Ordbehandlarna i Göteborg". Man gav kurser till sekreterare och handläggare inom förvaltningar och privata företag. Konceptet var att lära tjänstemän att undvika byråkratiska ord och meningar så att vanligt folk förstod innebörden i skrivelserna. Efter flera år erbjuden tjänst som Kommunal språkvårdare inom Göteborgs kommun och kom därmed att ägna sig helt åt det svenska språket fram till pensioneringen.

Producerade flera skrifter som handledning för skrivande personal och tre böcker i samma ämne. Hade man problem med något ord eller någon mening ringde man Stig som tålmodigt berättade lösningen. Efter att köpt en äldre fastighet i byn Säljesta i Järvsö flyttade makarna Tengberg permanent dit år 2001. Järvsö församling uppmärksammade makarnas kvalifikationer och de blev snabbt anlitade. Stig som kyrkorådets ordförande och kyrkvård; Barbro som gudstjänstvärd och i det internationella arbetet. Jag hade förmånen att uppleva Stig både som ordförande och kyrkvård och utan att använda överord vill jag säga att bättre ordförande och arbetskamrat har jag aldrig upplevt. Saknaden är stor och sorgen likaså. Stig fattas verkligen i mitt liv. Sankte Per har förmodligen redan upptäckt Stigs alla gåvor och utnämnt honom omgående till någon förtroende-post.

Järvsö den 5 maj 2010.
Göran Josefsson

ROLF ÖDMAN

Vår trofaste vän och bundsförvant Rolf Ödman, ordförande i Förbundet Svenska Kyrkobröder i Finland, 2000 - 2008, har lämnat oss. Rolf avled stilla i sitt hem på Skolhusgatan i Vasa tisdagen den 2 november. Begravningsgudstjänst har hållits den 19 november. Rolf föddes i Vasa på nyårsaftonen 1936 och blev staden trogen under alla år. Efter avlagd studentexamen vid Vasa Svenska Lyceum 1957 gjorde han sin värnplikt och underofficersutbildning vid luftväsenet i Dragsvik 1957-58. Där i Dragsvik träffade Rolf 1958 sin Annita som just höll på att avsluta sina lärarstudier. Rolf och Annita vigdes i Kristinestad 1960 och de fick så småningom fyra barn varav ett är bosatt i Sverige. Rolf förvärvsarbetade under många år bl.a. som skatteinspektör, som fastighets- och säkerhetschef och som disponent för Vasa sparbanks fastigheter. Rolf var vid sidan om sitt arbete en verklig "föreningsmänniska". Redan som gymnasist deltog han i skolans bandy- och basketbollslag och vurmade starkt för Vasas olika idrottsföreningar. Som ung tillhörde han också sjöscouterna och deltog inte sällan i Vasa segelförenings olika kappseglingsevenemang. Rolf tillhörde en grupp medlemmar i Vasa golfklubb som tog initiativ till anläggandet av Vasas golfbana.

Han var medlem i föreningen Finish - British Society - med ansvar för kontakter med de brittiska lärare som var anställda i Vasaföreningen genom British Council. Umgänget i föreningen och med de engelska lärarna gav familjen livslånga vänskapsband. Dessa vänskapsband var till stor glädje under parets många resor i andra länder.

För Rolf betydde ideellt arbete i Vasa svenska församling och i Odd Fellow allra mest. Rolf valdes till fullmäktigemedlem i det gemensamma Kyrkofullmäktige för Vasa båda församlingar för två perioder 1995 - 2002. Rolf var förbundsordförande för Förbundet Svenska Kyrkobroder i Finland under åren 2000 - 2008. Han var ordförande för Vasa kyrkobrodrakår 1997 - 2007 och han erhöll nu 2010 ett förtjänsttecken i brons av förbundet för Svenskt församlingsarbete i Finland. Rolf har alltsedan 1998 då Rolf och Annita deltog i lekmanaförbundets rikskonvent i Uppsala upprätthållit kontakterna med Svenska kyrkans lekmanaförbund. Vi har vid varje rikskonvent med glädje kunnat hälsa Rolf och Annita välkomna som gäster och representanter för den finländska broderorganisationen.

Vid varje rikskonvent har Rolf med värme, inte minst i sina tal framfört hälsningar, lyckönskningar och bibelord till stöd för och till uppmuntran av vår verksamhet i Sverige. Rolf och Annita har också alltid haft med sig gåvor till vårt förbund nu senast en årsprenumeration på den finlandssvenska tidningen "Kyrkpressen". Rolf lämnar ett stort tomrum efter sig. Hans ödmjuka, varma och kärleksfulla förhållningssätt gör sig starkt påmint inte minst vid varje tanke på våra förbunds gemensamma strävanden att nå så många som möjligt med det glada budskapet om Herren Jesus Kristus, med uppmuntran att tjäna Herren i kyrka och samhälle och med uppmuntran att stå fasta i vår tro. Våra tankar går till Annita och barnen, till Gud med bön om att Han ska ge dem kraft och glädje att gå vidare på den väg och med de uppgifter som Han utformar. Vi lyser frid över Rolfs minne, bevarat i ljus och tacksamhet.

Anders Nordberg
förbundsordförande

RIKSKOLLEKT 2011

30 januari

Den 30 januari får vi återigen ett värdefullt tillskott till vår kassa. Vi får så nya möjligheter att utveckla vårt arbete.

Svenska kyrkan består till absolut största delen av lekmän. Utan lekmän skulle vi inte ha någon aktiv och levande kyrka. Svenska Kyrkans Lekmanaförbund är en organisation som arbetar för att ge kyrkan och församlingarna ett starkt fundament som ska bestå av andlig gemenskap och en stark tro på Gud. Vi gör det endast med medel som vi får i form av gåvor. Därför kommer en Rikskollekt som ett fantastiskt ekonomiskt stöd och vi kan därigenom driva ett mycket mer aktivt arbete med att göra vår kyrka stark och att få många engagerade människor att delta i vårt arbete.

Söndagen den 30 januari 2011 kommer vårt förbund att tillsammans med Diakoniinstitutionerna få dela på rikskollekten. Vi ber våra medlemmar och övriga läsare att delta i gudstjänster över hela landet och speciellt denna kollektdag ge en generös gåva.

Viktigt beslut i Förbundsrådet

Vid Rikskonventet 6-8 augusti 2010 diskuterades tre motioner som inkommit till konventet. Den motion som tilldrog sig störst samtal kring var Motion 1 om stadgeändring, som avlogs av konventet men istället beslutades att anta ett uttalande benämnt "Uppdrag 2010" riktat till stiftsförbund och församlingskårer där Förbundsrådet gavs i uppdrag att med olika åtgärder stödja förverkligandet av uppdrag 2010 där följande fyra frågor lyftes fram:

- * Vad betyder bibeln för kyrkans tro och för den enskildes tro?
- * Hur der bibelns evangelium om Jesus Kristus ut?
- * Hur kan detta goda budskap bli ett gott budskap för alla människor – i vår närhet och i vidare kretsar?
- * Hur kan bibeln få bli en verklig grund för Svenska kyrkans Lekmanaförbund i förbundets skiftande verksamhet?

Arbetsutskottet uppdrog till hedersordförande **Carl-Axel Axelsson** att tillsammans med några kända författare i Svenska Bibelsällskapet producera fram ett studiematerial i tre delar som kan användas i bl a församlingskårer och övrig kyrklig verksamhet. Föreslås att inspirationsdagar planeras i stiftens projektet som beräknas inledas i början av 2011 med första delen av materialet till färdigt augusti 2011 och vara komplett 2014.

Förbundsrådet beslutade vid sitt sammanträde 13 november att **inom ramen för 150.000 kronor inleda projektet med ett planeringsmöte i februari 2011 och omedelbart därefter inleda skrivarbetet. Förbundsrådet beslutade att till projektledare för arbetet utse Carl-Axel Axelsson med stöd av förbundsordförande Anders Nordberg, förbundssekreterare Berndt Petersson, förbundsredaktör Britt-Louise Madsen och Anders Åström Skara stift.**

I Lekman i Kyrkan kommer vi att kontinuerligt informera om projektet och dess fortskridande.

Berndt Petersson
förbundssekreterare

SVERIGEBÖNEN 2010

Många stiftskonventsråd och lokalavdelningar eller kåråd, bjöd in till **bön för vårt land** kring och under nationaldagen den 6 juni 2010. I år inföll nationaldagen på en söndag, den första söndagen efter trefaldighet. Nationaldagsfirande har blivit allt viktigare i vårt land och i kyrkorna gläds vi också åt detta. Det handlar om att vi alla tillsammans, alla folk av olika härkomst som har sin hemvist i Sverige kan glädjas och vara tacksamma för vårt land.

Visionen bakom Sverigebönen har fötts utifrån en gemensam längtan hos en bred grupp kristna bedjare och ledare, att den 6 juni varje år, som sedan 2005 är en allmän helgdag, också ska bli en bönedag för vårt land. Initiativet har vunnit gehör i hela landet och har vuxit från två orter 2005 till fler än 50 orter 2009.

Svenska kyrkans lekmannaförbund beslutade på initiativ av före förste vice ordföranden i förbundet Evert Josefsson genom dess förbundsråd den 24-25 november 2007 att ställa sig positiva till att ta ansvar för denna bön, den s.k. **Sverigebönen**, ansvar för att uppmuntran till bön i stift och församlingar. Redan under vårvintern 2007 hade Svenska kyrkans lekmannaförbund som frivilligorganisation tillfrågats om att gemensamt med några andra trossamfund än Svenska kyrkan ta ansvar för genomförandet av en bön under nationaldagen. Initiativtagare och kontaktpersoner var från början Sven Lundén och hovpredikanten och biskopen em. Lars-Göran Lönnermark tätt följda av domkyrkokomministern och direktorn i S:ta Clara, Carl-Erik Sahlberg.

I vår bibel finns många **ord om bön**.
2 Krön 7:14 – men mitt folk, som är

uppkallat efter mitt namn, ödmjucar sig och ber och söker mitt ansikte och omvänder sig från sina onda vägar, då vill jag höra det från himlen och förlåta deras synd och skaffa läkedom åt deras land.

Luk 18:1-8 – Han gav dem en liknelse för att lära dem att alltid be och inte ge upp: 'I en stad fanns det en domare som varken fruktade Gud eller brydde sig om människor. I samma stad fanns en änka, och hon kom gång på gång till honom och sade: 'Låt mig få ut av min motpart vad jag har rätt till.' Till en början ville han inte, men sedan tänkte han: 'Inte för att jag fruktar Gud eller bryr mig om människor, men så besvärlig som den

där änkan är ska jag låta henne få ut vad hon har rätt till, annars pinar hon livet ur mig med sitt springande?'

Och Herren sade: Där hör ni vad en orättfärdig domare säger. Skulle då inte Gud låta sina utvalda få sin rätt, när de ropar till Honom dag och natt? Skulle Han låta dem vänta? Jag säger er: Han ska snart nog låta dem få sin rätt. Men Människosonen, ska Han finna någon tro här på jorden när Han kommer?'

Så finns bibelord som talar om för oss vad vi ska tänka på inför och under våra böner (Filipperbrevet 4:6-7 och Matteus 6 kap) och inte minst det centrala bibelordet om hur vi ska be (Matteus 6:5-15).

*"Vår Gud, vår Skapare och Herre,
vi tackar Dig och prisar Dig
för våra liv och för vårt land.
Vi, Dina barn i Sverige,
ber Dig genom Din Son Jesus Kristus:
förlåt oss och hjälp oss förlåta varandra,
hjälp oss komma nära Dig och Ditt Rike,
lär oss älska varandra och vårt vackra land,
ge oss allt som vi verkligen behöver,
förbarma Dig över oss
och rädda oss från det onda,
inom oss och utom oss.
Gud, välsigna Sverige, dess folk och dess natur,
var med oss och ge oss Din frid
- nu och i all tid.
I Jesu namn,
Amen"*

Anders Nordberg
förbundsordförande

KÅRNYTT

Västerleds församlings lekmanakår firade 25-årsjubileum den 17 oktober. Det fanns för 25 år sedan en kyrkobrödrakår i församlingen, men den var tämligen trött – med 7 medlemmar. ”De gamle” valde att avsluta sitt arbete och lämna rum för en total nystart. Lekmanakåren nybildades. Två av ”de gamle” ställde upp i den nya kåren. En av dem var Carl-Axel Axelsson som blev den nya kårens ordförande, en uppgift som han har kvar efter 25 år. Jubileet firades med en temamässa i S:ta Birgitta kyrka. Mässan gav rum för medverkan av många av kårens medlemmar med inledningsord, textläsningar, kyrkans förbön, utdelning av nattvardsgåvorna och sång.

Fr v komminister Anita Elweskiöld och kyrkohed Lars Hedberg

Lasse Axelsson med Credokören

”Gud efterfrågar vårt engagemang. Det är där det börjar. Han kallar oss varje dag att vända vår blick mot honom. Han efterfrågar vår vilja att göra hans vilja. Ur detta engagemang växer – som en följd – fram en tacksamhetens tro på Jesu makt och härlighet, hans obegripliga och omistliga kärlek till oss, en förtröstan på hans ständiga omsorg och en tillförsikt om en evig glädje. I detta engagemang står vi tillsammans. Vi får lovsjunga Gud tillsammans. Vi får – med olika gåvor – tjäna Herren men också varandra. Vi får stödja varandra. Vi får tillsammans bygga Guds stad i vår värld och vår tid. Den kallelsen är inte ett krav. Den är en gåva.”

Efter mässan bjöd församlingen på god lunch till vilken kyrkorådets ordförande Göran Rahlén, också han medlem i kåren, hälsade välkommen. Lekmannaförbundets förbundsordförande, Anders Nordberg, hedrade den jubilerande kåren med ett besök. Han talade vid lunchen om förbundets uppgift i dag.

Britt Louise Madsen
redaktör

Carl-Axel Axelsson uppvaktar ordförande Göran Rahlén

Kyrkoherde Lars Hedberg, som tillsammans med sin fru är medlem i kåren, var tjänstgörande präst, tillsammans med en av kollegorna, komminister Anita Elweskiöld. Predikade gjorde kårens ordförande Carl-Axel Axelsson. Lasse Axelsson, även han medlem i kåren sjön med sin Credo-kör.

Gudstjänstens tema var *Engagemang – tillsammans*. Carl-Axel valde att i sin predikan utgå dels från den valda evangelietexten, Johannes evangelium 7:14-17, dels från episteltexten, Romarbrevet 12:1-5. Han avslutade sin predikan med följande sammanfattning:

KG Hammar inspirerade

bl a till bättre möjlighet att möta och förstå dagens invandrare.

Årets inspirationsdag hölls den 23 oktober i Landskrona. Inspiration kan man inte få för mycket av och det är nödvändigt för det dagliga arbetet i Lekmannakårerna. Det kommer så mycket nytt och mycket kanske slinker förbi även om det debatteras i olika medier.

Dagen började med välkomstkaffé och goda smörgåsar vid ankomsten. Då får man möjlighet att utbyta en de tankar med goda vänner. Stiftsordförande Inga Pehrsson, Hässleholm, hälsade alla välkomna och hoppades på en givande dag. Morgonbön hölls av kårens vice ordförande Ruth Bergkvist som utgick från den kommande söndagens text.

Dagens talare var ärkebiskop K G Hammar, Lund som kallade sitt anförande: ”Dopet som dagligt tilltal”. Här fick vi många viktiga synpunkter på dopets betydelse i dagens umgänge med människor som vi möter i det dagliga livet.

Hammar betonade att dopet inte är en engångsföreteelse, vilket också Martin Luther har uttryckt. Egentligen skulle det vara en morgonens början (enl Luther), då allt kristet arbete bygger på dopet.

Två personer tänker inte lika. Kyrkan har en åsikt men den är inte helt klar. Dopet är en säkerhetskälla – en garanti. Men det är fel att säga: ”Jag är döpt, då är allting bra”. Vi kan inte tänka som på Bibelns tid. Mycket har förändrats under tidens gång och det skall nu presenteras:

Tidigare skulle ett barn döpas inom åtta dagar för att bli medlem i Statskyrkan.

K G Hammar hade en uppmärksam publik

I religionsfrihetslagen från 1951 är dopet inte nämnt och till 1993 blev man automatiskt medlem i Svenska kyrkan. Tidigare fick man inte delta i nattvarden om man inte var konfirmerad. Idag kan alla döpta delta oavsett ålder. Så kommer våra invandrare in i bilden. Är de döpta i sina hemländer? Vem kan kontrollera detta? Om man utesluter dem från nattvarden får de kanske en felaktig bild av denna. Är det en hemlig rit eftersom vi inte får delta? Inför Gud är vi alla lika och därför skall ingen uteslutas. Detta skall nu diskuteras i kyrkomötet.

Forts sid 17

KÅRNYTT

På Tacksägelsedagen, 10-10-10 firade Nordmalings församlingskår sitt 65-års jubileum – ett jubileum präglad av lovsång och tacksägelse.

Dagen började med högmässa i Nordmalings medeltida kyrka - en av de få i landet med välvt trätak. Som predikant och celebrant medverkade kh em Anders Boström. I sin predikan påminde han om att lovsången var ett av de viktigaste missionsinstrumenten för den kristna kyrkan. En fördjupad tro skapar lovsång och en Kristuscentrerad lekmanakår är en lovsång inför vår Herre. En sådan lekmanarörelse är vad vår kyrka behöver i dag i stället för att den pensioneras vi 65 års ålder.

Vid högmässan medverkade också Lars Boström – en bygdens son – men tidigare organist i Vaksala kyrka, Uppsala, i 35 år.

Tillsammans med sin son Erik, som är utbildad operasångare, förstärkte de lovsångskaraktären i gudstjänsten med sin sång och musik, - orgelmusik av bl.a. Karg-Elert, "Nu tackar Gud allt folk",

Beethovens Lovsång och Panis angelicus av C Franck Efter högmässan vidtog samkväm i församlingsgården, där församlingskåren bjöd på lunch.

Tv Ulla Persson, Järved och Frida Gustafsson, komminister i Arnäs församling

KÅRNYTT

Kårens nestor, tidigare rektorn vid Artedi-skolan i Nordmaling, K-G Wilhelmsson hade gjort en intressant och trevlig historik över kåren. Initiativtagare och förste ordf. i Nordmalings lekmanakår var dåvarande rektorn vid samreal-skolan, Sten Foberg. Alltsedan hösten 1945, direkt efter krigsslutet, har kåren varit en viktig kugge i församlingens liv och verksamhet.

Från Arnäs lekmanakår och från Härnösands stifts lekmanaförbund framfördes hälsningar och gåvor till den jubilerande kåren, bl.a. genom Fritz Pettersson.

Karl-Gustav Wilhelmsson, 52 år som medlem, högtidstalade

Fr v Anders Boström, brorsonen Erik Boström och Eriks far Lars Boström

Fr v kyrkoherde Anders Boström och förbundsordförande Anders Nordberg

Förre kyrkoherden i Nordmaling, Gunnar Ågerstrand, hade kommit ned från Umeå och önskade kåren Guds välsignelse för framtiden.

Ordföranden i Sveriges Lekmanaförbund, Anders Nordberg, hade gjort den långa resan från Jönköping med bil för att delta i Nordmaliangs-kårens jubileum.

Han framförde riksförbundets lyckönskningar till 65 år med hängiven lekmanaverksamhet och önskade kåren framgång och välsignelse för framtiden.

Allt tal interfolierades av far och son Boström med sång och pianomusik. Till sist avslutade församlingens kyrkoherde Samuel Örnberg jubileet med bön.

Anders Boström

Tre ”unga” damer” varav i mitten Margareta Johagen

KÅRNYTT

Skara Pastoratskår 90 år

Skara Pastoratskår firade nyligen 90-årsjubileum den 16 oktober. Kåren påbörjade sin verksamhet endast två år efter det att Svenska kyrkans lekmanaförbund, Kyrkobröderna, hade bildats i ärkebiskopsgården i Uppsala. Skara Pastoratskår är därför en av de allra äldsta av våra nu aktiva lekmanakårer. Kåren är också en av de större kårerna med cirka 80 medlemmar. Jubiléet inleddes med högmässa i domkyrkan. Biskop Erik Aurelius predikade och under kommunionen officierade såväl biskop

Erik Aurelius som domprosten Anders Alberius. Skara domkyrkokör berikade högmässan med sång och musik.

Efter högmässan samlades särskilt inbjudna, medlemmar och andra i Mariasalen intill domkyrkan där det i glädje bjöds dels på en utsökt smörgåstårta, dels på kaffe med bakverk dekorerade med bilder och text knutna till 90-årsjubileet.

Pastoratskårens ordförande, Carl-Gustaf Lundström, lyfte fram händelser och bilder ut kårens historia. Han underströk att kårens viktigaste uppgifter är de diakonala, att hjälpa människor som har det svårt. Han underströk också att många viktiga och fruktbara saker sker i det tysta. Han konstaterade att det är viktigt att vara kristen i vardagen. Det är viktigt att våga stå upp för de svaga och att visa civilkurage.

Avgörande för Carl-Gustafs eget medlemskap var just detta, att pastoratskåren arbetade diakonalt. Som ordförande i dåvarande socialnämnden i Skara upptäckte han att många gamla, sjuka och ensamma fick besök av kyrkobröder vilkas insatser imponerade på honom. Många av lekmanarörelsens insatser har sin grund och förankring i en fast Gudstro och att med det dubbla kärleksbudet i fokus stå upp för sin nästa och inte minst för dem som saknar egna möjligheter.

Th kårens ordförande Carl-Gustaf Lundström med övriga medverkande

Skara stiftskonvents ordförande Anders Åström

Carl-Gustaf lyfte också fram andra delar av verksamheten, viktiga och grundläggande delar på många sätt t.ex. bibelstudier, undervisning, församlingsaftnar och aktiviteter med tonvikt på gemenskap.

Domprosten Anders Alberius hyllningstalade med hälsningar från stiftsledningen och uttryckte stor tacksamhet och glädje över kårens existens och dess mångåriga verksamhet.

Anders önskade kåren Guds välsignelse med förböner för kårens fortsatta verksamhet.

Hyllnings- och minnestal hölls av Margareta Jansson med många uppdrag inom förbundet, närmast fram till sommarens rikskonvent, uppdrag som förbundssekreterare på riksplaneln.

Hyllningstal hölls också av ordföranden och representanter från flera grannkårer t.ex. kårerna i Falköping, Skövde, Källby, och

KÅRNYTT

Pastoratskårens damer väntar på födelsedagsårta och kaffe

Ulricehamn som överlämnade blomsterbuketter och därtill penninggåvor riktade till olika ändamål.

Från Skara stiftskonventsråd kom konventsrådets ordförande Anders Åström som uttryckte glädje o tacksamhet över kårens verksamhet. Anders önskade Guds välsignelse över kårens framtida verksamhet och han överlämnade som gåvor dels ett glasblock med lekman-naförbundets emblem, S:t Georgskorset med ett inristat K för Kristus i korsets mitt, dels en blomsterbukett.

Från lekmanförbundet i Skara stift hyllningstalade också Carl Eric Abrahamson Timmele en av förbundets mest erfarna medlemmar med många olika uppdrag och med stort engagemang i och för hela vår rörelse på såväl riks- som stiftsnivå nu och tidigare under många år, ja alltsedan 1950-talet.

Från Svenska kyrkans lekmanförbund på riksnivå deltog undertecknad med hyllningstal knutet till Johannes 15 kap, vikten av att hålla Herrens bud, att bli kvar i Hans kärlek och att därmed växa i tro. Från förbundet på riksplanet överlämnades ett diplom underskrivet av förbundssekreteraren Berndt Petersson och av mig själv med bibelord hämtade från 1 Petrusbrevet 4:10-12,

”Tjåna varandra var och en med den nådegåva han har fått, som goda förvaltare av Guds nåd i dess många former. Den som talar ska komma ihåg att han får sina ord från Gud, den som tjänar att han

tjänar med den styrka som Gud ger. Låt Gud förhållas i allt detta genom Jesus Kristus. Hans är härligheten och makten i evigheters evighet. Amen.”

Från förbundet lämnades också en penninggåva till pastoratet och dess insatser och bidrag till det s.k. Kagwe-projektet i Kenya.

Carl-Gustaf Lundström riktade ett särskilt tack till kårens nestor och äldste medlem, Ivar Andersson, som fick ta emot blommor till minne av den 90-åriga jubileumsdagen.

Komminister Judith Fagrell avslutade jubiléet med en andakt där hon utgick från den uppfattningen att det finns en oro för framtiden i kyrkan. Hon pekade på små församlingar som försvinner och på tomma kyrkor som förfaller. Judith ställde frågan: ”Håller vi på att montera ned kyrkan?”

Judith menade att kyrkan måste sluta med att sätta fokus på dem som inte finns i kyrkan för att i stället mer fokusera på dem som faktiskt är i kyrkan. Om vi försöker rikta oss till alla finns det en risk som medför att vi inte kommer i kontakt med någon. Vi bör fokusera på de närvarandes önskemål, inte på de frånvarandes önskemål. Kyrkan bör byggas upp genom de närvarandes engagemang. Församlingens behov ska utvärderas av de närvarande gemensamt och tillsammans måste de närvarande formulera visioner. Det kommer att ta tid, men det måste få ta tid.

Kårens ordförande, Carl-Gustaf Lundström uppvaktas av domprost Anders Alberius

Så avslutades jubileet med välsmakande jubileumsårta och framför allt i tacksamhet o glädje!

Anders Nordberg
förbundsordförande

Biskop Erik Aurelius

Välkommen Peter!

När jag träffar Peter Forsberg är det exakt en vecka kvar tills han tillträder som kyrkoherde i Frösö pastorat. Nästan ett halvår har gått sedan han blev utsedd till efterträdare till Göran Modén. Vi är nyfikna på hur han kommer att tackla utmaningarna framöver

Frösö församlings nye kyrkoherde Peter Forsberg

Vi träffas mitt i allt stök kring flyttlådor, flyttlasset från Sollefteå har just kommit fram. Det kommer dock att dröja ett tag innan Peter kommer att kunna flytta till Frösön. Det blir en mellanlandning i en lägenhet i Östersund i väntan på att prästgården genomgår en nödvändig renovering. Han har gjort ett avbrott med allt det praktiska för att vi ska kunna samtala om flytten till Frösön och alla förväntningar som finns kring honom.

Jag har sökt mig till Frösön mycket beroende på filmen "Frösö kyrka 800 år". Den gjorde ett starkt intryck på mig. Det jag såg i filmen var just sånt som är viktigt för mig, en församling där viljan att ta ansvar är tydlig, ett stort barn- och ungdomsarbete och ett utåtriktat arbete med många kontakter ut i samhället. Ända sedan Peter gjorde lumpen på A4 i mitten på 80-talet har han haft varma känslor för Östersundsområdet. "Jag har

bara haft goda erfarenheter här och känt en dragning hit sedan dess" tillägger han när jag frågar om det finns ytterligare orsaker varför han sökt sig hit.

Efter 10 år som kyrkoherde i Sollefteå är det alltså dags att bryta upp. Där har han jobbat i ett flerförsamlingspastorat med både stads och landsbygdsförsamlingar. "Även om Frösön inte precis är en stad så finns det likheter mellan det här pastoratet och Sollefteå pastorat". Peter berättar att det fanns mycket att ta itu med i början när han kom ny till Sollefteå. "Då var det inte alltid så lätt, jag var en ung chef och jag var nog inte riktigt beredd på vad det innebar att bli offentlig, att alltid vara påpassad". På frågan om vad han känner inför att lämna Sollefteå säger Peter att det bara känns roligt att få lämna över en väl fungerande organisation

På Alnön utanför Sundsvall har Peter sina rötter. Där i hans hemförsamling blev Gunnar Sjöström kyrkoherde strax efter hans konfirmation. Han hade sin bakgrund i Frälsningsarmén och var en färgstark ledare. "Gunnar kom att betyda mycket för mig och mina kompisar. Han tog hand om oss ungdomar i församlingen och fick oss att ta ledaransvar. Fyra av oss är nu präster. Jag har fortfarande kontakt med honom och han är än idag en förebild för mig." Då kan jag inte undvika att tänka att han vet vad som krävs för att vara en bra kyrkoherde. Hur ser du på dig själv som kyrkoherde? "Jag uppfattar mig själv som noggrann och strukturerad". - Hur skulle andra beskriva dig? "De som står mig nära brukar säga att jag är snäll, men som chef skulle nog de flesta beskriva mig som omtänksam. Eftersom jag har ganska lätt att bli engagerad i olika saker kan nog många uppfatta mig också som lite envis.

forts på sid 31

ÅRE HÖSTMARKNAD

med avslutning i Åre gamla kyrka

Vikarierande kyrkoherde Pähr Karpas

En av höstens höjdpunkter i Jämtland är Åre Höstmarknad 1-3 oktober 2010. Åre Höstmarknad är ingen vanlig marknad. Det är inte bara torghandel utan en ren folkfest. I år bjöd vår Herre dessutom på rena högsommarvädret. Det är sjätte året i rad som man arrangerar

Åre gamla kyrka

Åre Höstmarknad, skördefest som har blivit ett paradiset för såväl lokalpatrioten som tillresta gäster. Lokala producenter visar upp genuint hantverk i alla dess former. En favorit är att få sätta sig i solen och äta en äkta jämtländsk ikolbulle. Inget kan mäta sig med det. Folkvimlet liknar mer någon tätbefolkad alpby under högsäsong men Åre verkar alltid kunna bevara sin "lillaby"-profil och gemenskapen är påtagligt.

Gudtjänst i Åre gamla kyrka ger höstmarknaden en högtidlig avslutning. Kyrkan byggdes i slutet av 1100-talet av bönderna i Åre socken. Trots att 1700-talsprägel förblir huvudintrycket ändå en medeltida stenkyrka, den enda i Skandinavien fjällvärld. Tanken svindlar när man tänker på alla som har gått ut och in i kyrkan.

Den vikarierande kyrkoherden Pähr Karpas talade om änglarna och det goda. Under sina resor har han facinerats över hur olika kulturer i olika världsdelar har trott på änglar. Trots att man inte har haft kontakt med varandra har man haft arketypiska bilder av drakar för att illustrera ondskan. Bilderna visar att det goda är starkare och i längden segrar över ondskan. Åre kyrkokör framförde musik som klinga himmelsk mellan de urgamla stenväggarna.

Åre höstmarknad kan jag rekommendera å det varmaste. Oavsett väder och temperatur så får man en varm upplevelse. En avslutning i den gamla stenkyrkan är kronan på verket.

Årekören

Text o foto: BLM

En ängel gick med

Den 29 december 1829 fick familjen King sin andre son. Han döptes till Edward. Både hans far och farfar var biskopar av Rochester. Så man skulle kunna säga att den lille Edward hade prästyrket i generna. Engelska kyrkan var på den här tiden en stel och stram kyrka och när filantropen Edward King började sätta sin personliga prägel på sin församling och sitt stift så var det nog många ögonbryn som höjdes.

Edward King var en präst som inte bara ville ge sin församling den andliga födan utan var mycket socialt intresserad. Idag skulle man kunna dra paralleller med Frälsningsarmén som ju även vill se till att man har vad som krävs av lekamlig föda. Det var viktigt att se till att folk hade mat, kläder och ett hem med värme.

På grund av sitt sociala engagemang och sina omsorger om människorna blev han snabbt en uppskattad och populär person. Han märktes i många sammanhang och han hade "sitt folk" med sig.

1885 utnämndes han till biskop i Lincoln och han klättrade på kyrkans karriärstege. Under alla tider har framgång ett pris och Edward King fick uppleva avundsjukans fula tryne. Hans belackare försökte att finna något att slå ner på och när man misslyckades så tog man till fula knep.

Mellan 1888 och 1890 ställdes han inför rätta inför ärkebiskopen av Canterbury, Edward White Benson för sitt sätt att föra nattvarden. Skälet var att han, mot reglerna, hade lyft kalken vid invigningen av vinet och brödet. Anklagelser gjorde att han nästan blev avsatt och höll så när på att kosta honom hans ämbete.

Dr King, som lojalt överensstämde praxis till ärkebiskopens dom, ägnade sig skoningslöst till arbete i sitt stift, och oavsett hans höga kyrkans åsikter, vann han den kärlek och vördnad från alla klasser av hans verkliga helighet karaktär.

Biskop Edward King var en sann from man. Edward King satte sin prägel på Lincoln stift och många är de berättelser som fortfarande lever kvar.

En sen kväll då stormen röt ute och regnet piskar, bultar det på Edward Kings dörr. Han öppnar och utanför i mörkret står en budbärare med ett meddelande. En av hans församlingsbor hade sänt bud om hjälp.

Han hade andliga grubblerier inför döden och han kände att kanske hade hans stund kommit. Edward King som inte skydde några medel i sin omsorg om sina medmänniskor gav sig iväg den mycket långa vägen. Det var mörk och kallt och regnet piskade honom i ansiktet. Gården som han hade blivit kallad till låg i ett ensligt och avlägset område i Lincoln. Han kände sig mycket rädd – och ändå inte. När han till slut kom fram till gården fann han huset alldeles öde. Inte minsta lilla ljus i något fönster och nu blev han rejält orolig. Kanske hade något hänt mannen. Kanske hade han kommit för sent.

Han gjorde sig stor möda att ta sig in och under en lång stund bultade han på porten och försökte på alla möjliga sätt att ta sig in.

Han måste till slut inse att det inte fanns något att göra och Edward King vände tillbaka den långa vägen till sitt hem.

Edward King gifte sig aldrig och fick alltså ingen familj. Nu satt han där och funderar på vad som kan ha hänt. Det blir en lång natt med orolig sömn. Dagen därpå försöker han, utan resultat, att ta reda på vad som kan ha hänt. Till slut måste han ge upp och släppa det som hade hänt.

Några dagar senare bultade det åter på hans dörr och utanför står två yngre män. De ser lite förlägna och skamsna ut och Edward King undrar i sitt stilla sinne vad dessa två kan ha på hjärtat. Efter att ha skruvat på sig lite säger den ene: "Vi har kommit för att be dig om förlåtelse". King förstod ingenting och sa: "men ni har ju inte gjort mig något". "Jo, det har vi, det var vi som skrev meddelandet här-omkvällen. Vi ville lura ut dig i mörkret på vägen till bondgården för att vi skulle råna dig men när vi såg dig komma vågade vi inte göra det men vi vill nu ändå be om förlåtelse för våra onda avsikter". Edward King frågade: "Varför vågade ni inte när jag kom där på vägen"? "Det var ju det att vi trodde att du skulle gå ensam men när ni var två kände vi att vi inte vågade", sa den ene ynglingen. Edward King blev mycket fundersam och tänkte länge. "Jag var ju helt ensam och jag kände mig ganska rädd i mörkret men av någon underlig anledning kände jag mig lugn - men jag var helt ensam. Ni måste ha sett fel", sa King. De unga männen sa: "Vi såg inte fel, det gick någon alldeles vid sidan av dig". Det blev alldeles tyst i rummet. Det var som någon stilla lade sin hand över de tre närvarande männen. "Det måste ha varit en ängel som ni såg vid min sida", sa King.

Vad som hände därefter förtäljer inte berättelsen man kan nog gissa att den natten glömde nog ingen av de tre någonsin. En gemensam upplevelse som blev en bekräftelse för dem att Gud ser till oss alla, även i vardagen och i det lilla.

Biskop Edward King levde som han lärde och ägnade hela sitt liv för att hjälpa sina medmänniskor. 8 mars 1910 somnade Edward King stilla in i sitt hem i tron på sin frälsare.

Text, fritt återgivet
Göran Modén
Britt Louise Madsen

forts fr sid 28
VÄLKOMMEN PETER!

När Peter ser tillbaka på sitt liv beskriver han situationer i mötet med människor då han som präst ibland fått känslan av att få stå på himmelrikets trappa men han har också fått uppleva mycket mörker. Han berättar om situationer då han fått se styrkan hos de människor som har haft det hopplöst men att det till slut har gått bra trots många motgångar. Även i sitt eget liv har Peter fått känna på svårigheter. Han berättar om sitt gravt handikappade barn som har svårt med det mesta. "Hon är 7 år och har svårt med att gå, prata, höra och att se, men hon har skänkt oss så mycket glädje".

- Hur ser du på din uppgift som kyrkoherde, vad brinner du för? "Jag är helt inställd på att man ska leva evangelium. Eftersom kristendomen är en relation, en relation med Gud, medmänniskan och sig själv, är relationer för mig det viktigaste". För att understryka vikten i detta berättar Peter om Jesus som fick frågan vilket det viktigaste budet var och han svarade med att citera det dubbla kärleksbudet "att älska Gud av hela sitt hjärta och sin medmänniska som sig själv". "Jag vill bygga relationer, och skapa kontakter ute i samhället. Kyrkan har mycket att bidra med. Vi måste delta i debatten när det gäller värderingar och etik". Kyrkan

har en mycket stor kompetens på det området menar Peter. När vi fortsätter att samtala om vikten av relationsbyggandet i stort och smått antyder han att det finns möjligheter i kyrkan att förverkliga detta genom gudstjänster, predikan och i diakonin (den kyrkliga omsorgen).

Till slut måste jag fråga en oundviklig fråga. - Har du någon gång blivit sammankopplad/förväxlad med Peter "Foppa" Forsberg? Peter skrattar till och det syns att han är road över frågan. "Det har hänt att barn har svarat i telefon när jag har ringt upp för att boka dop- och vigelsamtal. När jag har presenterat mig som Peter Forsberg, hör jag i andra änden av luren barnet ropa till sina föräldrar "det är Foppa som ska döpa". "En rolig händelse var när en av mina vänner gav mig en ishockeytröja från Colorado Avalanche där det stod PETER FORSBERG med stora bokstäver på ryggen men istället för Foppas lagnummer hade han skrivit dit 1 Kor15:57 där det står "Gud vare tack, som giver oss segern genom vår Herre Jesus Kristus".

Jag önskar Peter samma framgång som Foppa har haft, nu när han är i färd med att ta på sig ledartröjan här i Frösö pastorat.

Urban Nolander
församlingspedagog

Nyttillträdde kyrkoherden i Frösö pastorat

Vad är det som har hänt med Gud?

Gud är evig, oföränderlig och bestående. Allt annat växlar, men Gud är från evighet till evighet. Det säger alla religioner. Det är Gud som omsluter universum och inte tvärtom. Det är han som i begynnelsen lagt grunderna för allt.

I begynnelsen fanns alltså Gud och Ordet fanns hos Gud. Ingenting av det som finns till har blivit till utan honom (Joh 1:1-3). Att det gäller blommor och blad, djur och fåglar samt oss själva är inte så svårt att vara tacksam för. Men tydligen gäller det också ondskan, det bortvända och benägenheten till synd. Vi frågar oss ”varför” och Gud svarar med den första julen.

Något oerhört hände. Adam nummer två uppträder och en ny skapelse sker. Något händer i det som alltid varit, inte som motsats utan som en insats mot djävul, synd och död. Förutsättningarna för människan förändras helt och hållet, för nu finns en räddare i all nöd.

Evangelium påstår därtill det ofattbara att den första julen förändrade Gud. Den oåtkomlige blev åtkomlig. Den fjärran kom nära. Att Gud inte bara ser all nöd utan har smädat, plågats och dödats har förändrat. Ingen med hjärta går opåverkad genom sådant. Kristus som nu sitter på tronen har sår efter spikarna i händerna. Gud har vänt sitt ansikte mot oss, lagt hjärtat uppenbart och visat sin bild, som trots allt människan gjort är barmhärtighet. Något har hänt människan, men något har också hänt Gud. Det är värt att fira när det är jul.

Människan i Gud – Gud i människan

Julen visar på Gud och handlar om människovärdet. Den som vill se Gud hänvisas till en medmänniska. För många är det anstötligt och hädiskt att Han den Våldige och Helige blivit ett barn som föddes i ett stall och lades i en krubba. Men det är kyrkans övertygelse och vittnesbörd att Gud låter sig mötas här där vi lever och verkar, och att människan har ett oändligt värde genom att Gud blivit en av oss.

Numera är det alltså så, att den som skymfar en medmänniska därmed skymfar Gud.

Gud har blivit människa för att människan skulle gudomliggöras. Något har hänt både människa och Gud. Det är det otroliga och enda trovärda som vi ser när vi öppnar dörren till stallet i julnatten.

Var ska jag finna Jesus Kristus, Gud som kommit i köttet? Var kan jag finna mig själv?

På två ställen, säger den kristna själavården. Det ena är bland de fattiga, hos dem som inget har och som behöver dig. Det andra är på kyrkans altare – där är vårt Betlehem idag. Där är han inte långt borta från någon enda av oss.

Anders Alberius,
domprost